

Nászta Katalin

Úton

a holtakon
s a voltakon
oltottakon
szólottakon
túl vágyakon
túl álmokon
glédába állt
verssorokon
a póre mindenség felett
és alatta a mindenségnek
ahol a semmi imbolyog
szóárnyékok
szótagcsonkok
lebegnek elhalt vizeken
medrek fölött tengeresen
csutkára száradt csutorák
szállnak csontpernyék
álomemlékek
az egész, mint egy nagy bagázs
sorsára vár mi kidobás
a semmi szélén, ágán ülve
a semmi ágál már nem tűnődve
a valamin, ami nemrég volt
de most már halott
holt és holt

újra kell értékelni mindent
ami eltörött
ami már nincsen
visszapörgetni az időt
csévéld csak fel
memóriád gyűrűire
számítsd bele a láthatatlan
mindig rejtőző perceket
a titkos szándékot leplezd le
azt a mögöttes indulatot
ami felszínre lökte
számítsd ki, így számold újra
periódusát intervallumodnak
mérd fel, át, körbe, alaposan
mi volt, amit itt produkáltál
add hozzá azt is, amit én meg ő
provokáltunk, csiholtunk ki belőled
majd oszd el magaddal az egészet
és kijön az eredmény
amin aztán ne csodálkozz
hogyan szűz nem maradtál

sőt, nyomaidat felismerni
minden szóban mi szádon kiesett
a szelet is kalkuláld bele
az egész történetbe
amiről ugye senki nem tudja
honnan jön és az útja merre

ez se lesz több, mint egy kísérlet
a mestermunkára
hát igyekezz

a legegyszerűbb utazás
ha eljössz velem gondolatországba
hol vezetlek berkeimben
csak ülnöd és figyelned kell
ennyi a belépő ide
utána felkötöd szellemi cipőd
hogya futhass velem, ha úgy adódik
vagy baktass kényelmesen
a vidék kiszámíthatatlan
ezért rám kell hagyatkoznod
ha kirándulnál e tájakon
ez adatik, a másik ember
kivel világát bejáród

persze nincs ez se ingyen
hiszen a végén téged faggat
afelől, amit bejárt veled
és akkor jön a *te vidéked*
megfordultok és elmeséled
te mit láttál amíg mentetek
abból, amit neked mesélt el
visszajuttok az origóhoz végül
már ketten
s amit bejártatok
ahhoz hozzáférése senkinek nincsen

ez a kincsem
ez a kincsed

Nem lehet

Ki tollat fog, az jól gondolja meg
mert gyűrűzni fog a gondolat
s mint bilincs
tekeredik nyakára vissza, kinek
agyában megfogant
ne viccelje el
se túl
se le
se föl
se mellé
legjobb volna csírájában
megfojtani
mint meg sem született gyermeket
vagy még inkább
ne is gondolkodjon
hogya meg se fogan hasson
ha mindennek halál a vége
s kivédhetetlen
tekeredj ó élet
vissza magadba

Fölszakítottak
mert seb maradt
s mi alva vérzett eddig
most kiömlött méreghullám
a test lelkéből
fejfa-émlékezet
hány bölcső nem ringott soha
e földre fel
hány magzatnak szegte kés
a torkát
kezek hazudva azt
nem tudtuk, hogy él!
nem élet volt még
csak húscsapat!
s most ott virít örökre
nemcsak a szégyen homlokodon
a halálbélyeg
gyilkos lettél
s az maradsz még, ha...

Nincs szó, mi beléd ne marna
egy se száll tova fölötted
körömfeketényi is elég
hogya kivéztessen
a bélyeg rajtad
szánalomra sincs lehetőség
jogod sem – soha

örökre virít retinádon
homlokodon, szívedben, szádon
kezeden, öleléseidben
fertőző vagy! távozz!
nem voltál, nem vagy
nem lehetsz barátom!
behatol a szavak kése
beleidbe és velődig
veszettül remeghetsz
fájdalmaiddal végérvényesen

Vajon ki az, aki majd kacagni mer fölötted?

Barasits Zsuzsanna

Vessző

Álmok szintjén, téblábol az akarat,
vessző járja, a nem egyenes,
rég megjárt utakat.
Van mérge, van kínya,
talán remény is,
néha fellibben a sötétben,
a halott világ fátyla.
Alatta, sok a megfagyott,
sok, a kővé változott,
a merev tetszhalott, az kevés.
Hiába lenne tette kész,
hiába sok ébredne,
a vadászok eltapossák,
nem engedik, ami még ép.
Minden az enyészetnek marad.

NÉMETH JÁNOS: A kenyér ünnepe makett